
Budu ráda jednou z řady

Budu ráda jednou z řady

První děkanka Fakulty sociálních věd UK – slyším poměrně často. „Máš z toho radost?“ ptají se kamarádi. Mám, ale zároveň mě to mimořádně zavazuje a vlastně i přivádí do rozpaků. První ředitelka institutu na Fakultě sociálních věd – zjistila jsem před třemi a půl lety. První redaktorka, která komentovala v Česku přímý přenos finále (sledge) hokejového mistrovství světa – říkal o mně můj někdejší učitel a šéf Robert Záruba před devíti lety v rozhlase.

Jak se mi to přihodilo? Vlastně nevím, vždycky jsem si v práci šla za tím, co mě bavilo, nedávala si výrazně konkrétní cíle, kromě toho, že chci to, co dělám, dělat co nejlíp. Nefandím moc „slow“ stylu, vždycky jsem pracovala (i obecně žila) hodně a ráda, s plným nasazením. Nezajímalo mě, jestli je to pozice pro muže, nebo pro ženu, měla jsem štěstí na rodinnou výchovu i šéfy a šéfové, které zajímaly jen výsledky mojí práce. Jasně že se občas někdo kolem uškříbl, že sportovní novinářina přece není pro holky nebo se mě nějaký méně pracovitý, ale o to agilnější spolupracovník na fakultě zeptal, jestli mi není líto, že jsem v práci, místo abych byla doma s dětmi, ale to jsou klasické kyselé hrozny, se kterými se setkává každý, jen mají různou podobu a různá témata podle toho, koho mají zranit.

Ze zkušenosti vím, že není nijak výhodné být v něčem průkopník. Naopak, je daleko lepší jít vyšlapanou cestou. Když ji prorážíte, ztrácíte spoustu energie, kterou ti za vámi už nemusejí vynakládat. To potvrdí koneckonců kdokoli, kdo si někdy zkusil vysokohorskou turistiku nebo jet na špičce cyklistického pelotonu. Tady je to spíše metaforické, ale neméně – zejména psychicky – náročné.

A proč mě to celé přivádí do rozpaků? Dovolím si tu ještě poslední sportovní paralelu. Christophe Lemaitre, francouzský sprinter, nesnáší, když se o něm mluví jako o nejrychlejším bílém běžci. Mimo jiné i proto, že nechce být nejlepší z nějaké skupiny, chce být nejlepší ze všech. Vedle náznaků rasismu v tom cítí i podceňování, takovou cenu útěchy.

Ráda bych tedy byla jednou z řady představitelů naší fakulty. Aby se na mě časem vzpomínalo prostě jako na děkanku, ideálně dobrou děkanku, nikoli jen první ženu v té funkci na FSV. Věřím, že po mně přijdou mezi děkany ještě mnohé další, které už budou mít cestu hezky umetenou a budou ušetřeny bodových reflektorů, jež posvítí na každou sebemenší chybu (a chyby děláme všichni, bez rozdílů pohlaví) a provázejí každého, kdo je vepředu. V tom cítím ten velký závazek nepokazit pozici kolegyním za sebou, aby nemusely prorážet zablokovanější trasu.

PhDr. Alice Němcová Tejkalová, Ph.D., děkanka Fakulty sociálních věd UK